

Sv. Elígus

Plinio de Oliveira

1. decembra 2019 ✚ Svätec týždňa ✚ Svätec na de

Životopisné dáta:

Sv. Elígus žil medzi rokmi 588 a 660. Narodil sa vo francúzskom Limoges a už ako malý chlapec mal výnimočné nadanie pre umelecké remeslo. Do učenia ho zobral známy zlatník a Elígus sa stal jedným z najlepších remeselníkov svojej doby. Preslávil sa trónom kráľa Clotaira II. Clotaire poveril Elígia úlohou vyrobiť trón zo zlata vykladaný drahými kameňmi. Dodal však Elígiovi toľko zlata, že ten z neho vyrobil dva tróny.

Kráľa zlatníkov poctivosť potešila natoľko, že ho

povolal k sebe a urobil z neho pána pokladnice, zodpovedného za razenie mincí pre celé kráľovstvo.

Clotaire zomrel v roku 629. Na trón nastúpil jeho syn Dagobert, ktorý tiež poctil Elígia dôverou a urobil z neho svojho najvyššieho radcu. Územie Frankov (Neustria) sa stalo cieľom bretónskych nájazdníkov a preto poslal kráľ Dagobert sv. Elígia k bretónskemu kráľovi sv. Judicailovi. Mal ho požiadať, aby sa podrobil autorite Frankov. Poslanie bolo úspešné. Bretónsky kráľ a jeho šľachta súhlasili a vzdali kráľovi Dagobertovi hold. Kráľ Judicail sa dokonca vzdal trónu a vstúpil do kláštora.

Sv. Elígus tiež zatúžil po rehoľnom živote, ale nedostal povolenie, aby opustil svoj úrad. Tak často, ako mu povinnosti ministra dovolili a kráľ súhlasil, odchádzal do veľkého kláštora v Luxeile, kde obdivoval pokoj a poriadok rehoľného života. V takých chvíľach zvolával žobrákov z celého okolia a rozdával almužny.

Nechával variť pre chudobných a sám im jedlo osobne podával. Neraz im umýval nohy a pripravoval im lôžko.

V roku 639, po smrti kráľa Dagoberta, sv. Elígus konečne opustil dvor a stal sa kňazom. O rok neskôr ho ustanovili biskupom Noyon-Tournai. Odtiaľ často chodil do rôznych kútov Flandier, kde ešte vládlo pohanstvo a modloslužba a kázal tam Božie slovo. Vzдорoval tvrdošijnosti domácich a porozbíjal ich modly a oltáre, založil mnohé kostoly a kláštory. Tradícia hovorí, že konal mnohé zázraky.

V tom okamihu posadol nejakých 50 krikľúňov diabol. Zvyšok davu prepadol strach, aby sa im nestalo to isté a padli pred svätcom na kolená a zaprisahávali sa, že splnia čokoľvek, čo im prikáže. Sv. Elígus dav upokojil, ale tých posadnutých neoslobodil. O rok, opäť na sviatok sv. Petra prikázal, aby ich predviedli pred neho. Potom sa modlil k Bohu a pokropil ich svätenou vodou. Diabol z nich vyšiel a to sa stalo impulzom pre obrátenie celého kraja.

Napríklad raz, na sviatok sv. Petra, kázal proti pohanstvu a modloslužbe v jednej z týchto dedín. Pár miestnych sa mu vyhrážalo smrťou, ak neprestane hovoriť. Elígius neutekol, namiesto toho ale zvýšil dôraz svojej reči proti satanským poverám. Dav zbieral kamene a chystal sa ho kameňovať ale sv. Elígius prehlušil dav mocným hlasom a spustil modlitbu:

“Bože, prosím Ťa uvrhni do rúk Satana duše týchto opovážlivcov, ktorí sa odvážili odporovať Tvojmu zákonu. Nech ich pekelné súženie naučí rešpektovať Tvoju nekonečnú moc a vzdávať slávu Tvojmu menu.”

Komentár prof. Plinia:

Osobnosť sv. Elígia je bohatá a niektoré jej stránky budeme analyzovať oddelene. V prvom rade si treba všimnúť, že v ňom nebolo ani stopy modernej náboženskej predstavy, ktorá zakazuje svätcom, aby schvaľovali pompéznosť štátu a cirkvi. Elígius zmýšľal úplne inak, než táto falošná zbožnosť. Jeho svätosť žiarila rovnakou nádherou, či už vyrábal tróny zo zlata, alebo rozdával almužny chudobným. Bol dokonale v rovnováhe.

Po druhé, sv. Elígius bol členom dvora a ministrom financií Clotaira II. a Dagoberta, pretože v tej dobe boli úlohy na dvore vždy späté so štátnymi úradmi. Správca kráľovských stajní bol zároveň veliteľom celého jazdného vojska. Niečo ako minister obrany. Tak sv. Elígius, pre svoju čestnosť a poctivosť, ktorú ukázal pri výrobe trónu, dostal úlohu kráľovského zlatníka a stal sa šéfom mincovne. Stal sa ministrom financií, prípadne riaditeľom národnej banky. Zároveň bol aj šikovný diplomat.

Po tretie, príbeh o tom, ako Elígius pomáhal chudobným ukazuje nielen obdivuhodné milosrdenstvo, ale aj to, aké odlišné boli zvyky v tých časoch. Je vidieť, že život ministra bol vtedy oveľa pokojnejší. Mal čas večerať s chudobnými, posluhovať im, pripravovať im lôžko. Sv. Elígius mal na to čas, dnešný minister nemá. Je to čiastočne preto, že moderný štát je všetko prenikajúci a všetko ovládajúci a minister je zahrnutý enormnou zodpovednosťou. Ak je štát riadený princípom subsidiarity, minister sa stará len o veci, kde je jeho účasť naozaj nevyhnutná a kde nemôže byť nikým nahradený. Veľa právomocí, prirodzene, zostalo v rukách jednotlivcov a menších skupín, a ministri mali čas žiť a dýchať. Po štvrté, aj chudobní tých čias boli úplne iní ako dnešní chudobní. Ak by si dnes minister sadol za stôl s davom žobrákov, riskoval by, že mu vynadajú, budú na neho dorážať, prípadne ho zbijú. V tých dobách boli aj ministri, ktorí milovali chudobných, aj chudobní, ktorí na oplátku milovali ministrov a pristupovali k nim s úctou a rešpektom. Bola to epocha sociálneho zmieru, nie epocha triedneho boja, ktorý do všetkého integrovali komunisti.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-eligius/>